

Rapport

Datum: 19 oktober 2001

Rapportnummer: 2001/329

Klacht

Verzoeker, referent voor een vriend die op 24 mei 2000 Nederland wilde binnenreizen, klaagt over het optreden op die dag van de Koninklijke Marechaussee en van het Bureau Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

Hij klaagt er met name over dat:

- de Koninklijke Marechaussee hem heeft gedwongen om naar huis te reizen om een salarisspecificatie op te halen, in plaats van bij de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te informeren, terwijl hij erop had gewezen dat de garantstellingsprocedure via de vreemdelingendienst was afgerond;
- het Bureau Visadienst niet aan de Koninklijke Marechaussee heeft laten weten dat er informatie over verzoekers financiële situatie voorhanden was, aangezien hij salarisspecificaties had overgelegd aan zowel het Ministerie van Buitenlandse Zaken als aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Verder klaagt hij erover dat dat de Koninklijke Marechaussee:

- vervolgens niet voortvarend te werk is gegaan bij het alsnog volgen van de garantstellingsprocedure;
- hem niet erop heeft gewezen dat zijn vriend zich moest melden bij de vreemdelingendienst van voornoemd politiekorps, terwijl de Marechaussee deze meldingsplicht wel in het paspoort van zijn vriend heeft opgenomen.

Beoordeling

ALGEMEEN

1. Een vriend van verzoeker, de heer Kh., met de Bengaalse nationaliteit, reisde op 25 mei 2000 vanuit Bangladesh naar Nederland. Kh. was in het bezit van een geldig paspoort en een geldig reisvisum voor maximaal 90 dagen. Verzoeker was referent in de visumprocedure, en had zich voor Kh. ook garant gesteld. Hij kwam Kh. ophalen op Schiphol. De Koninklijke Marechaussee constateerde bij de grenscontrole dat Kh. niet kon aantonen dat hij in het bezit was van voldoende middelen van bestaan. De Koninklijke Marechaussee nam daarop telefonisch contact op met het Bureau Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie (IND). Het Bureau Visadienst deelde mee dat wanneer er verder geen problemen waren, Kh. Nederland kon inreizen, maar gaf niet aan dat verzoeker zich voor Kh. garant had gesteld. De Koninklijke Marechaussee stelde

verzoeker vervolgens in de gelegenheid om aan te tonen dat hij voldeed aan de vereisten voor het verkrijgen van een garantverklaring, te weten dat hij een solvabele derde was. Verzoeker diende dit te doen door middel van het overleggen van salarisspecificaties. Dit had tot gevolg dat verzoeker naar zijn woning in Amsterdam-Zuid-Oost moest reizen om deze specificaties op te halen.

2. Op grond van artikel 5 van de Uitvoeringsovereenkomst bij het Akkoord van Schengen (zie Achtergrond, onder 1.), jo artikel 8 van de Vreemdelingenwet (oud; zie Achtergrond, onder 2.), jo artikel A4/2.1. van de Vreemdelingencirculaire 1994 (zie Achtergrond, onder 3.), en artikel A5/2.3.2. van de Grensbewakingscirculaire

1995 (zie Achtergrond, onder 4.), dient een vreemdeling die voor maximaal drie maanden toegang tot Nederland verzoekt, in een geval zoals waarvan hier sprake is, onder andere aan de volgende voorwaarden te voldoen: hij dient in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum, en hij moet bij de grensoverschrijding kunnen aantonen dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan.

In artikel A4/2.5.2.1. jo A4/2.5.2.3. van de Vreemdelingencirculaire 1994 is bepaald dat in verband met de eis dat een vreemdeling moet kunnen aantonen dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan, aan hem kan worden verzocht zekerheid te stellen, bijvoorbeeld doordat een in Nederland woonachtige solvabele derde zich garant stelt, door ondertekening van een garantverklaring.

In artikel A5/2.3.2. van genoemde Grensbewakingscirculaire is bepaald dat vreemdelingen bij binnenkomst in Nederland kunnen worden verplicht om aan te tonen dat zij voldoende bestaansmiddelen voorhanden hebben. In artikel A6/2.2.2. jo A6/4.3.1. van deze Grensbewakingscirculaire is bepaald dat aan de vreemdeling toegang onder voorwaarden kan worden verleend, welke voorwaarden betrekking hebben op het stellen van financiële zekerheid, doordat een in Nederland wonende solvabele derde zich garant stelt. Daarbij kan tevens een meldingsplicht worden opgelegd. Hiervan worden aantekeningen gemaakt in het paspoort van de vreemdeling.

A. Met betrekking tot de Koninklijke Marechaussee

Ten aanzien van het alsnog voeren van de garantstellingsprocedure

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de Koninklijke Marechaussee hem heeft teruggestuurd naar huis om zijn solvabiliteit aan te tonen. Verzoeker wist dat Kh. bij het passeren van de grens moest kunnen aantonen dat hij beschikte over voldoende middelen van bestaan. Hij was er echter van uitgegaan dat zijn garantstelling voldoende zou zijn. Daarom had hij de Koninklijke Marechaussee er op gewezen dat de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland reeds een uitgebreid onderzoek naar zijn solvabiliteit had verricht, en dat zijn financiële gegevens ook bij de IND waren op

te vragen. Daarnaast had hij ook het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de Nederlandse ambassade salarisstroken toegezonden. Ook vond verzoeker het onjuist dat hij niet op de hoogte was gebracht van de eis dat hij zijn salarisstroken mee had moeten nemen, temeer omdat Kh. al tweemaal eerder in Nederland was geweest, en deze eis niet eerder was gesteld.

2. Op grond van de hiervoor vermelde regelgeving diende Kh. naast het vereiste om bij binnenkomst in Nederland een geldig paspoort en een visum te tonen, ook te voldoen aan het vereiste om aan te tonen dat hij beschikte over voldoende middelen van bestaan.

Omdat Kh. bij het passeren van de grens niet kon aantonen dat hij aan dit laatste vereiste voldeed, heeft de Koninklijke Marechaussee juist gehandeld door, zoals ook is bepaald in artikel A2/3.1.2. van de Grensbewakingscirculaire, telefonisch contact op te nemen met het Bureau Visadienst om na te gaan of er een garantstellingsprocedure was gevoerd. De Koninklijke Marechaussee behoefde daarbij niet in te gaan op verzoekers wens om daarnaast telefonisch contact op te nemen met de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, nog afgezien van de vraag of de vreemdelingendienst nog informatie over verzoeker voorhanden zou hebben gehad, omdat de vreemdelingendienst normaal gesproken in het kader van de garantstellingsprocedure de door verzoeker verstrekte informatie doorzendt aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

3. Dat het Bureau Visadienst niet heeft aangegeven dat informatie over verzoekers solvabiliteit bekend was, is een omstandigheid die niet voor rekening komt van de Koninklijke Marechaussee.

De onderzochte gedraging van de Koninklijke Marechaussee is op dit punt behoorlijk.

B. Met betrekking tot het Bureau Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie

Ten aanzien van de informatieverstrekking aan de Koninklijke Marechaussee

1. Wanneer een vreemdeling een visum voor Nederland krijgt verstrekt, mag hij of zij er op vertrouwen dat hij of zij ook aan de voorwaarden voor toegang heeft voldaan.

Aangenomen wordt dat aan Kh. geen visum zou zijn verleend wanneer hij niet aan een belangrijk vereiste als het middelenvereiste had voldaan. Immers, in artikel A4/3.1.2. van genoemde Vreemdelingencirculaire 1994 is bepaald dat de strekking van het visum is om de vreemdeling reeds voor zijn komst naar Nederland aan een onderzoek te onderwerpen naar onder meer reisdoel, reispapieren, en bestaansmiddelen.

2. Zoals de Staatssecretaris van Justitie heeft laten weten, meende ook het Bureau Visadienst dat aan het middelenvereiste was voldaan. Achteraf bleek echter dat uiteindelijk toch geen garantverklaring was ondertekend, hetgeen was veroorzaakt doordat de

rechtbank te Den Haag had bepaald dat de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf diende te worden opgevat als een aanvraag om een visum voor maximaal drie maanden. Dit doet er echter niet aan af dat er wel informatie over verzoekers financiële situatie voorhanden moet zijn geweest. Het Bureau Visadienst treft dan ook op dit punt een verwijt, omdat deze informatie over verzoekers financiële situatie bij hen bekend had behoren te zijn. Het feit dat verzoeker uiteindelijk geen garantverklaring heeft ondertekend doet daaraan niet af. Het is immers de verantwoordelijkheid van het Bureau Visadienst om te bezien of aan alle voorwaarden is voldaan, alvorens de ambassade te machtigen om een visum te verstrekken. Verzoeker en Kh. mochten er dan ook op vertrouwen dat aan het middelenvereiste was voldaan.

3. Aangenomen moet worden dat had kunnen worden voorkomen dat verzoeker naar huis moest reizen om alsnog salarisspecificaties te tonen, wanneer het Bureau Visadienst aan de Koninklijke Marechaussee had meegedeeld dat deze informatie al was verschaft en als genoegzaam was beoordeeld.

De onderzochte gedraging van het Bureau Visadienst is niet behoorlijk.

4. Ten overvloede wordt nog het volgende opgemerkt.

De vraag kan worden gesteld of Kh. bij de grensoverschrijding wel had kunnen aantonen dat een garantstellingsprocedure met goed gevolg was afgerond wanneer verzoeker wel een garantverklaring had ondertekend. Immers, uit het onderzoek is gebleken dat een dergelijke verklaring, indien deze al door het Bureau Visadienst aan de ambassade wordt gezonden, ondanks de wens van de Koninklijke Marechaussee, in geen enkel geval door de ambassade aan de visumhouder wordt afgegeven. Kh. zou ook in dat geval afhankelijk zijn geweest van de bereidheid van de Koninklijke Marechaussee om bij het Bureau Visadienst nadere informatie te vragen en van de inhoud van de informatie van dit Bureau aan de Marechaussee, die zoals is gebleken, onvolledig is geweest.

De weigering van de ambassade om een gewaarmerkt afschrift van de garantverklaring af te geven aan de visumhouder is uit een oogpunt van bescherming van de (financiële) privégegevens van de referent niet onjuist. Echter, niet valt in te zien dat het niet mogelijk zou zijn voor de ambassade om aan de visumhouder bijvoorbeeld een verklaring af te geven waarin staat vermeld dat sprake is van een goedgekeurde garantverklaring, dan wel dat het Bureau Visadienst een dergelijk stuk afgeeft aan de garant. Hierbij wordt opgemerkt dat de Minister van Defensie heeft laten weten dat reeds geruime tijd overleg plaatsvindt met verschillende betrokken diensten om een oplossing te vinden voor de ongewenste situatie dat de referent ook nadat een visum is verleend, opnieuw een garantverklaring moet ondertekenen waarbij hij nogmaals moet voldoen aan de gestelde voorwaarden voor grensoverschrijding van de visumhouder.

5. Het voorgaande leidt er toe dat de navolgende aanbevelingen worden gedaan.

5.1. Aan de Staatssecretaris van Justitie en aan de Minister van Buitenlandse Zaken, gelet op hun gezamenlijke verantwoordelijkheid voor het handelen van het Bureau Visadienst, wordt in overweging gegeven om het ertoe te doen leiden dat met verzoeker in overleg wordt getreden over de vergoeding van de reiskosten die verzoeker heeft moeten maken van Schiphol naar zijn woning om zijn salarisspecificaties op te halen.

5.2. Aan de Staatssecretaris van Justitie en/of aan de Minister van Buitenlandse Zaken wordt in overweging gegeven om het ertoe te doen leiden dat aan de garant, dan wel aan de visumhouder, een stuk wordt afgegeven waarmee kan worden aangetoond dat sprake is van een goedgekeurde garantverklaring.

C. Ten aanzien van de Koninklijke Marechaussee

1. Ten aanzien van het niet voortvarend te werk gaan bij het alsnog voeren van de garantstellingsprocedure

1.1. Uit het onderzoek is aannemelijk geworden dat Kh. om 13.25 uur op Schiphol is aangekomen. Vervolgens heeft betrokken ambtenaar A. en daarna betrokken ambtenaar L. van de Koninklijke Marechaussee met verzoeker gesproken. Om 14.20 uur heeft de Marechaussee telefonisch contact opgenomen met het Bureau Visadienst. Vervolgens heeft de Marechaussee verzoeker in de gelegenheid gesteld om in zijn woning in Amsterdam Zuid-Oost zijn salarisspecificaties op te halen. Hierover heeft enige discussie plaatsgevonden. Nadat verzoeker was teruggekomen had de Marechaussee nog ongeveer een uur nodig gehad om de garantverklaring op te maken en door verzoeker te laten ondertekenen. Volgens verzoeker had de hele procedure ongeveer vier en een half uur geduurd.

1.2. Volgens de Koninklijke Marechaussee had de afhandeling van de uiteindelijke toestemming tot inreis in Nederland enige tijd in beslag genomen door de zorgvuldige uitvoering van de bepalingen van de Vreemdelingenwetgeving. Volgens L. was drukte op de post mede een oorzaak geweest voor de duur van de afhandeling, omdat er meerdere vreemdelingen waren naar wie onderzoek moest worden gedaan voordat tot toegang c.q. weigering kon worden overgegaan.

1.3. Gelet op de handelingen die in het tijdsbestek van vier en een half uur moesten worden verricht, waaronder het heen- en weerreizen van verzoeker van Schiphol naar zijn woning, kan niet worden gezegd dat de Koninklijke Marechaussee niet voortvarend heeft gehandeld. Op zichzelf vormt de enkele omstandigheid dat de procedure zorgvuldig moest worden afgehandeld wellicht geen rechtvaardiging voor de omstandigheid dat, nadat verzoeker weer was teruggekeerd, het opmaken en ondertekenen van het formulier een uur heeft geduurd. Immers, duidelijk was aan welke vereisten verzoeker moest voldoen, zodat eenvoudig kon worden bekeken of hij hieraan voldeed. Aangezien echter aannemelijk is dat de Marechaussee meerdere bezigheden in deze periode diende te

verrichten, kan niet worden gezegd dat dit onredelijk lang is geweest.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

2. Ten aanzien van het verzoeker er niet op wijzen dat Kh. zich moest melden bij de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland

2.1. Volgens verzoeker hebben de leden van de Koninklijke Marechaussee wel onderling gesproken over de meldingsplicht van Kh. en hebben zij hierover ook een aantekening gemaakt in het paspoort van Kh., maar hebben zij hierover niet rechtstreeks aan hemzelf of aan Kh. een mededeling gedaan.

2.2. Volgens de Minister van Defensie heeft betrokken ambtenaar A. mondeling aan Kh. meegedeeld dat hij zich binnen drie dagen moest melden bij de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. De betrokken ambtenaren hebben naar voren gebracht dat de communicatie met verzoeker erg stroef verliep, omdat verzoeker boos was over de eis om alsnog zijn solvabiliteit aan te tonen, waardoor hij heen en weer naar huis moest reizen.

2.3. De lezingen staan op dit punt tegenover elkaar, waarbij niet is komen vast te staan wat er precies over en weer is meegedeeld. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan de ene lezing meer aannemelijk is geworden dan de andere. Daarom kan op dit punt geen oordeel worden gegeven.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Koninklijke Marechaussee, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Defensie, is niet gegrond, terwijl op het punt over de mededeling over de meldingsplicht van de heer Kh. geen oordeel kan worden gegeven.

De klacht over de onderzochte gedraging van het Bureau Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Buitenlandse Zaken en de Staatssecretaris van Justitie gezamenlijk, is gegrond.

aanbeveling

1. Aan de Minister van Buitenlandse Zaken en de Staatssecretaris van Justitie wordt, gelet op hun gezamenlijke verantwoordelijkheid voor het handelen van het Bureau Visadienst, in overweging gegeven om het ertoe te doen leiden dat met verzoeker in overleg wordt getreden over de vergoeding van zijn reiskosten van Schiphol naar zijn woning om zijn salarisspecificaties op te halen.

2. Aan de Staatssecretaris van Justitie en/of aan de Minister van Buitenlandse Zaken wordt in overweging gegeven om het ertoe te doen leiden dat aan de garant, dan wel aan de visumhouder, een stuk wordt afgegeven waarmee kan worden aangetoond dat sprake is van een goedgekeurde garantverklaring.

Onderzoek

Op 19 oktober 2000 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van de Koninklijke Marechaussee.

Verzoeker had zich eerder, op 3 september 2000, tot de Nationale ombudsman gewend met de klacht dat de Koninklijke Marechaussee zijn klachtbrief van 28 mei 2000 niet had beantwoord. Deze klacht werd op 11 september 2000 telefonisch was voorgelegd aan de Minister van Defensie. Na de toezegging van de Minister dat de klacht na 18 september 2000 zo spoedig mogelijk zou worden beantwoord, sloot de Nationale ombudsman op 18 september 2000 het onderzoek. Verzoeker was echter niet tevreden met het antwoord van de Koninklijke Marechaussee van 2 oktober 2000 op zijn klacht, en wendde zich opnieuw tot de Nationale ombudsman met een klacht over de Koninklijke Marechaussee.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Defensie, werd een onderzoek ingesteld. Tijdens het onderzoek is gebleken dat de klacht ook betrekking heeft op de handelwijze van het Bureau Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie. Daarom is de klachtformulering uitgebreid.

In het kader van het onderzoek werd de Minister van Defensie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de Staatssecretaris van Justitie en de Minister van Buitenlandse Zaken een aantal specifieke vragen gesteld, en werden in de gelegenheid gesteld om op de klacht te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De Minister van Defensie, de Staatssecretaris van Justitie en de Minister van Buitenlandse Zaken deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 24 mei 2000 kwam de heer Kh., van Bengaalse nationaliteit, vanuit Bangladesh naar Nederland. Kh. was in het bezit van een geldig paspoort en een reisvisum voor maximaal 90 dagen. Verzoeker was referent in deze procedure en stond garant voor Kh. Kh. was tweemaal eerder Nederland ingereisd, eenmaal op basis van een Benelux-visum en eenmaal op basis van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Voor dit bezoek had Kh. aanvankelijk een mvv aangevraagd, welke aanvraag niet werd ingewilligd, en waartegen bezwaar en vervolgens beroep was ingesteld. De rechtbank te 's-Gravenhage had op 22 december 1999 in de beroepsprocedure bepaald dat aan Kh. een visum voor maximaal drie maanden moest worden verleend. Vervolgens machtigde het Bureau Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie (IND), de Nederlandse ambassade te Dhaka, Bangladesh om aan Kh. een visum af te geven.

Op de luchthaven Schiphol controleerde betrokken ambtenaar A. van de Koninklijke Marechaussee of Kh. voldeed aan de vereisten voor toelating in Nederland.

2. Verzoeker diende op 28 mei 2000 bij de Koninklijke Marechaussee de volgende klacht in over de handelwijze van de Koninklijke Marechaussee op Schiphol:

"Op 24 mei 2000 kwam een vriend van mij uit Bangladesh, (Kh.; N.o.), via Karachi met Pakistan International aan op Schiphol. Ongeveer na een half uur werd ik opgeroepen om mij bij Schiphol Inlichtingen te melden. (...)

Het bleek, dat hij was aangehouden, omdat hij onvoldoende geldmiddelen bij zich had. Dat was echter geen probleem; hij zou bij mij verblijven en ik zou garant voor hem staan. Na zeker weer ruim een half uur wachten kwam een marechaussee naar ons toe en deelde mede, dat ze een salarisstrook wilden zien. Deze had ik natuurlijk niet bij mij, te meer omdat bij een eerder bezoek de hele garantstelling door de Vreemdelingendienst werd geregeld. Ik deelde mede, dat ze de inkomensgegevens zouden kunnen navragen onder andere bij de Vreemdelingendienst, omdat die deze gegevens allang had opgevraagd. Hier werd niet op ingegaan. Ik moest maar naar huis om de papieren te halen. Dit werd herhaald door de commandant L. (...).

Nogmaals aangevoerd, dat mij dat een lange reis kostte van minimaal twee uur. Er werd mij echter geen andere mogelijkheid geboden, ook niet bijvoorbeeld het later inzenden van

een kopie. Gezien de machtspositie van de marechaussee zag ik geen andere mogelijkheid, dan gehoor te geven aan het bevel!

Na terugkomst hadden ze nog een uur nodig om de garantstelling klaar te maken. Alles bij elkaar heeft mijn vriend dus na landing bijna 4 1/2 uur doorgebracht in de wachtruimte na een vermoeiende, lange reis.

Ik heb hierover een aantal klachten:

1. De weinig behulpzame wijze van handelen.
2. De wel zeer lange duur van de afhandeling.
3. Het onnodig op kosten jagen van mijzelf door de verplichting helemaal naar huis te moeten om papieren te halen, die een normaal mens nooit bij zich heeft. Ik zou dan ook gaarne een schadeloosstelling ontvangen.

Ten slotte was ook de voorlichting verder niet goed; de mededeling, dat ik na alle papieren, die daar reeds dienden te worden ingeleverd, dat we toch nog naar de Vreemdelingendienst moesten, is niet gedaan. Al met al een slechte behandeling."

3. De Bevelhebber van de Koninklijke Marechaussee gaf op 2 oktober 2000 onder meer het volgende antwoord op verzoekers klacht.

Klachtformulering:

"U klaagt er over dat:

1. ambtenaren van de Koninklijke Marechaussee u weinig behulpzaam zijn geweest betreffende de inreis van uw vriend (Kh; N.o.);
2. afhandeling van de toestemming tot inreis van uw vriend, (Kh.; N.o.), zeer lang duurde;
3. door problemen, bij die afhandeling, u onnodig op kosten bent gejaagd.

Klachtbeantwoording:

Door middel van het klachtonderzoek heb ik vastgesteld dat uw vriend, (...), zich op 24 mei 2000, omstreeks 17.25 uur, ter inreis tot Nederland meldde bij een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee op de luchthaven Amsterdam (Schiphol).

Uw vriend was afkomstig vanuit Karachi en bezit de Bengalese nationaliteit.

Uw vriend beschikte over een geldig nationaal paspoort van Bangladesh en was voorzien van een geldig reisvisum voor de zgn. Schengenlanden, geldig voor de periode 12 mei

2000 tot 12 augustus 2000.

Uw vriend beschikte echter niet over enig bestaansmiddel voor verblijf binnen Nederland. Daartoe voldeed uw vriend niet aan de daartoe vastgelegde voorwaarden voor een verblijf in vrije termijn (artikel 8 lid 1 onder a van de Vreemdelingenwet)."

B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat weergegeven onder Klacht.

2. Verder bracht verzoeker onder meer het volgende naar voren:

"In deze brief (het antwoord van de Bevelhebber van de Koninklijke Marechaussee van 2 oktober 2000 op verzoekers klacht; N.o.) wordt gesteld, dat mijn lezing van het incident voldoende feitelijk is omschreven. Echter bij het klachtonderzoek wordt vermeld, dat mijn vriend Kh. om 17.25 uur op 24 mei zich meldde. Dit moet zijn 13.25 uur. Verderop wordt in deze brief medegedeeld, dat ik het er niet mee eens was om een garantstelling te ondertekenen. Hier heb ik geen bezwaar tegen aangetekend. Waar ik wel bezwaar tegen maakte, was dat van mij verwacht werd, dat ik een salarisstrook overlegde. Deze had ik uiteraard niet bij mij. Ook al omdat bij een eerder bezoek van mijn vriend een dergelijke vraag niet gesteld werd. Ik heb toen meegedeeld, dat de Vreemdelingenpolitie reeds een veel uitgebreider onderzoek naar mijn solvabiliteit had verricht. Deze gegevens konden daar worden opgevraagd. Dezelfde stukken waren ook aanwezig bij de IND (Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie; N.o.). Ook daar heb ik naar verwezen. Ook waren er salarisstroken bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken aanwezig. Er was echter zoals reeds vermeld in de klacht geen enkele bereidheid om behulpzaam te zijn."

3. Telefonisch voegde verzoeker op 17 oktober 2000 nog aan zijn informatie toe hij apart een salarisstrook had opgestuurd aan de Nederlandse ambassade te Dhaka, Bangladesh. Hij had uiteindelijk geen garantverklaring ondertekend, maar wel had hij al zijn financiële gegevens opgestuurd. Ook had verzoeker het handiger gevonden wanneer de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie, de verklaring van geen bezwaar met informatie over de garantstelling alsnog aan hem, als referent, had gezonden.

Volgens verzoeker hadden de leden van de Koninklijke Marechaussee wel onderling gesproken over de meldingsplicht bij de vreemdelingendienst van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland en hadden zij dat ook in het paspoort gezet, maar had geen van hen dat rechtstreeks aan hem of aan de heer Kh. meegedeeld.

4. Schriftelijk voegde verzoeker op 18 oktober 2000 nog onder meer het volgende aan zijn eerder verstrekte informatie toe:

2. De eis, dat een vreemdeling moet aantonen, dat hij hier in zijn levensonderhoud moet kunnen voorzien, is vrij algemeen bekend, ook bij mij. Ik was dan ook niet echt verbaasd dat ik opgeroepen werd op Schiphol. Ik ging ervan uit, dat een garantstelling de zaak zou oplossen. Het punt waarom het gaat, is dat de marechaussee er vanuit ging, dat ik wel mijn volledige administratie bij mij zou hebben. Hier gaat de klacht over plus de hele afhandeling in deze zaak, zoals de weigering om andere overheidsdiensten te benaderen, waar deze gegevens reeds beschikbaar waren en het vergeten mede te delen, dat hij zich ook bij de vreemdelingenpolitie diende te melden."

C. Standpunt Minister van Defensie

1. De Minister van Defensie gaf op 13 december 2000 onder meer de volgende reactie op de klacht.

"Bij zijn brief van 2 oktober 2000, kenmerk COG/2000/61309, heeft de Bevelhebber der Koninklijke Marechaussee verzoeker zijn oordeel gegeven over de ingediende klacht. Dit oordeel heeft mijn instemming en wordt door mij onverkort gehandhaafd.

In aanvulling op voornoemde brief van 2 oktober 2000 en in reactie op uw brief van 8 november 2000 merk ik op dat een visumhouder, bij zijn verzoek tot daadwerkelijke inreis in Nederland, aan moet kunnen tonen in het bezit te zijn van een door de Nederlandse ambassade (visumverstrekker) gewaarmerkte kopie van een door de garantsteller ondertekende garantverklaring. (Kh.; N.o.) was niet in het bezit van een gewaarmerkte kopie van een garantstelling.

Bij het ingestelde onderzoek, naar aanleiding van het verzoek tot de inreis van (Kh.; N.o.), is contact geweest met de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

Hierbij is de procedure en afgifte van het aan (Kh.; N.o.) verstrekte visum nader bekeken.

Daarbij werd niet aangegeven dat er een garantsteller was die voldeed aan het gestelde in de Vreemdelingencirculaire (Hoofdstuk A4/2.5.2.3: garantstelling).

Doordat over de procedure tot verkrijging van het visum wel informatie voorhanden was en daarbij niet werd aangegeven dat er een garantsteller bekend was, is besloten om alsnog een garantverklaring te laten ondertekenen, onder de daartoe geldende voorwaarden.

Ik besef dat het voor een gewone burger in Nederland onbegrijpelijk is dat hij eerst een garantverklaring moet opsturen, waarop een visum wordt verstrekt en dat vervolgens bij inreis in Nederland opnieuw een garantverklaring moet worden ondertekend.

Er vindt reeds geruime tijd overleg plaats met verschillende betrokken diensten om voor deze ongewenste situatie een oplossing te vinden.

In het reisdocument van (Kh.; N.o.) werd aantekening gemaakt omtrent aanmelding bij de Vreemdelingendienst van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland om reden dat dat de beoogde verblijfplaats van (een vriend van verzoeker; N.o.) zou zijn, en ingevolge het daartoe gestelde in artikel 12 van het Voorschrift Vreemdelingen (stellen van aantekeningen in een reisdocument). Tevens werd bij plaatsing van die aantekening in het reisdocument van (Kh.; N.o.) mondeling medegedeeld dat (Kh.; N.o.) zich binnen drie dagen diende te melden bij genoemde Vreemdelingendienst en dat deze verplichting tot melden door middel van deze aantekening was vastgelegd.

De communicatie met (Kh.; N.o.) vond plaats in de Engelse taal, omdat bleek dat (Kh.; N.o.) die taal voldoende machtig was. Desgevraagd deelde (Kh.; N.o.) mede niet in bezit te zijn van enig bestaansmiddel en dat er voor hem een afhaler aanwezig zou zijn op de luchthaven Schiphol. Dit bleek verzoeker te zijn. Tijdens het gesprek met verzoeker werd door de ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee en later, het hoofd doorlaatpost getracht verzoeker alles uit te leggen betreffende de toelating van (Kh.; N.o.). Ik heb vastgesteld dat deze communicatie zeer moeizaam verliep omdat verzoeker op generlei wijze ontvankelijk was voor die uitleg. De betreffende ambtenaren zijn correct opgetreden tijdens dit gesprek en hielden daarbij elke beleefdheidsvorm in acht."

2. Bij de reactie van de Minister bevindt zich als bijlage een brief van de waarnemend Brigadecommandant van 15 juni 2000, gericht aan de Commandant van het District Schiphol van de Koninklijke Marechaussee. Deze brief houdt onder meer het volgende in:

"Gelet op het resultaat van het onderzoek kan gesteld worden dat bedoelde vreemdeling bij aankomst in Nederland niet voldeed aan het gestelde in artikel 5, 1e lid onder c van de Schengen Uitvoerings Overeenkomst, jo artikel 8, 1e lid onder b van de Vreemdelingenwet.

Op grond van Hoofdstuk A onder 2.5.2.3 van de Grensbewakingscirculaire werd deze vreemdeling de mogelijkheid geboden zich als nog toegang tot Nederland te verschaffen door middel van een garantstelling van een in Nederland wonende solvabele derde. Daartoe diende een aantal ambtshandelingen te worden uitgevoerd, waaronder de controle op de solvabiliteit van een garantsteller, in dit geval (verzoeker; N.o.).

Bovenstaande in overweging genomen hebbende kan geconcludeerd worden dat door personeel van Brigade Grens Terminal 3 is gehandeld conform de daartoe geldende regelgeving, als gevolg waarvan de klacht van (verzoeker; N.o.) als ongegrond kan worden beschouwd."

3. Bij de reactie van de Minister bevindt zich ook als bijlage een reactie van betrokken ambtenaar L. van de Koninklijke Marechaussee van 15 juni 2000, gesteld in een intern memo. Dit memo houdt onder meer het volgende in:

"Op woensdag 24 mei 2000 deed ik dienst als hoofd van de doorlaatpost Schiphol-Vliegveld. Tijdens mijn dienst werd ik er door de wachtmeester A., dienstdoende op de doorlaatpost West-2, van in kennisgesteld dat zich aldaar een vreemdeling van Bengaalse nationaliteit, genaamd (naam vriend van verzoeker; N.o.) voor inreis had gemeld.

Deze vreemdeling was in het bezit van een nationaal paspoort van Bangladesh, nummer N-(...), voorzien van een reisvisum voor de Schengenlanden, sticknummer BNL (...) geldig voor 90 dagen, in de periode 12-05-200/12-08-2000.

Deze vreemdeling voldeed echter niet aan de in artikel 8 van de Vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarden voor een verblijf in vrije termijn. Deze vreemdeling beschikte namelijk in het geheel niet over enig bestaansmiddel.

Door de wachtmeester A. werd mij medegedeeld dat er voor deze vreemdeling een afhaler op de luchthaven aanwezig was, welke had verklaard garant te willen staan voor het verblijf van (Kh.; N.o.) in Nederland.

Op grond van de Vreemdelingencirculaire deel A, punt 2.5,2.3., kan een hier te lande wonende solvabele derde zich garant stellen door ondertekening van een verklaring. Deze derde stelt zich daarbij garant voor de kosten die voor de staat of andere openbare lichamen uit het verblijf van de vreemdeling kunnen voortvloeien, alsmede voor de kosten van de reis naar een plaats buiten Nederland waar toelating van de vreemdeling is gewaarborgd.

Mijn beslissing in deze was derhalve dat de afhaler, welke later bleek te zijn genaamd (verzoeker; N.o.), na aantoning van zijn solvabiliteit, een garantverklaring kon ondertekenen. Voorts gaf ik aan de wachtmeester A. de opdracht betrokkene de plicht op te leggen om zich binnen drie dagen aan te melden bij de Korpschef van de Regio politie Amsterdam-Amstelland, zijnde de gemeente waar de vreemdeling zou gaan verblijven.

Enige tijd later werd ik door de wachtmeester A. in kennisgesteld van, het feit dat betrokken afhaler zich niet met de gang van zaken kon verenigen en dat hij mij wenste te spreken.

Ik heb mij terstond begeven naar de doorlaatpost West-2. De wachtmeester A. wees mij de betrokken vreemdeling (Kh.; N.o.) en de afhaler (verzoeker; N.o.) aan, welke zich op de wachtbankjes bij de doorlaatpost bevonden.

Ik heb mij naar de betrokken personen begeven en mijzelf voorgesteld. De wachtmeester A. was hierbij aanwezig.

Ik heb hierna (verzoeker; N.o.) gevraagd wat zijn problemen waren. Hij deelde mij mede dat de vreemdelingendienst alles al had geregeld en dat wij maar met hen contact op

moesten nemen. Ik heb hierop getracht (verzoeker; N.o.) uit te leggen dat de vreemdelingendienst een vooronderzoek doet m.b.t. de afgifte van een visum en dat de betrokken vreemdeling (Kh.; N.o.) thans om **toegang** verzocht, waarbij aan bepaalde criteria vastgelegd in de artikel 8-10 Vreemdelingenwet» dient te worden voldaan. Voorts trachtte ik hem uit te leggen dat toelating van de vreemdeling (Kh; N.o.) kon plaatsvinden na ondertekening van een garantverklaring, waartoe de ondertekenaar zijn solvabiliteit diende aan te tonen.

(Verzoeker; N.o.) was echter niet genegen hiernaar te luisteren en viel zeer agressief mij in de reden met de woorden: "*Godverdomme het is belachelijk dat ik nu heen en weer moet rijden naar Amsterdam. Wie gaat dat betalen* "

Ik heb (verzoeker; N.o.) hierop medegedeeld dat dit niet noodzakelijk was, daar e.e.a. kon worden gefaxt, doch dat hij zijn solvabiliteit diende aan te tonen. Volgens hem was dit echter niet mogelijk anders dan dat hij eerst naar huis ging.

Nadat ik hem had medegedeeld dat, indien hij geen andere mogelijkheid had om zijn solvabiliteit aan te tonen, de reis naar huis noodzakelijk was, reageerde hij met: "*Jullie met je stomme koppen en je belachelijke regeltjes.*"

Gezien de onbehoorlijke en agressieve wijze waarop hij mij te woord stond, heb ik (verzoeker; N.o.) er op gewezen dat ik op deze wijze niet verder met hem wenste te converseren. In de veronderstelling de procedure voldoende te hebben duidelijk gemaakt, begaf ik mij naar het kantoor van de doorlaatpost West-2. Ik hoorde dat (verzoeker; N.o.) zei dat hij een klacht wenste in te dienen over mijn optreden. Ik heb mij toen terstond weer naar (verzoeker; N.o.) begeven en hem mijn visitekaartje met mijn naam en rang gegeven, alsmede hem de procedure voor het indienen van een klacht uitgelegd.

Ik heb mijn beslissing m.b.t. de voorwaarden voor toelating van de vreemdeling (een vriend van verzoeker; N.o.) gehandhaafd.

(...)

2. De weinig behulpzame wijze van afhandeling

De toelating van vreemdelingen is vastgelegd in regels, i.c. de Vreemdelingenwetgeving. Er is volgens de regels gewerkt. Dat dit weinig behulpzaam overkomt is voor rekening van klager.

3. De zeer lange duur van afhandeling

Eenzijds veroorzaakt door de drukte op de post. Er waren meerdere vreemdelingen waar een onderzoek naar moest worden gedaan voor tot toelating c.q. weigering kon worden overgegaan. Anderzijds bracht de situatie dit met zich, daar het voldoen aan de

voorwaarden voor ondertekening van de garantverklaring een reis naar huis van (een vriend van verzoeker; N.o.) met zich bracht.

4. Het onnodig op kosten jagen

(Verzoeker; N.o.) diende zijn solvabiliteit aan te tonen voordat tot tekenen van een garantverklaring kon worden overgegaan. Hoe hij dit doet is ter zijne competentie.

5. Geen goede voorlichting

Ik kan deze klacht niet plaatsen. De verplichting om zich binnen 3 dagen te melden bij de Korpschef van de regiopolitie in de verblijfsgemeente is vastgelegd in artikel 12 van het Voorschrift Vreemdelingen en een van de voorwaarden van de doorlating. Deze verplichting wordt middels een DOV (doorlating onder voorwaarden) sticker in het paspoort van de vreemdeling aangebracht."

4. Verder bevindt zich bij de reactie van de Minister een incidentnotitie van de Koninklijke Marechaussee van 24 mei 2000. Deze notitie houdt onder meer het volgende in:

"Op woensdag 24 mei 2000 meldde be zich ter inreis bij aankomst west 2 te Schiphol. Be overhandigde een geldig nat. pp van Bangladesh nr. (...). Dit pp was voorzien van een geldig visum voor Schengen Staten. nr. BNL(...). Het visum was afgegeven op 08-05-2000 te Dhaka, voor een verblijf van 90 dagen tussen de periode 12-05-2000 tot 12-08-2000. Op het visum stond het volgende dossier nr: (...).

Be was in het bezit van een ticket nr. (...) voor de reis van Dhaka-Karachi-AMS-Karachi-Dhaka waarvan de laatste twee reizen (OPEN) stonden. Be reisde met de PIA.

Ticket afgegeven op 11-04-2000.

Be was niet in het bezit van enige middelen van bestaan.

Na overleg met L. contact opgenomen met IND omtrent het dossier nummer. IND zag dat be eerder in NL was geweest en dat hij tevens asiel had aangevraagd samen met MVV.

Na contact met L. is er besloten be een meldingsplicht op te leggen en een garant verklaring af te geven.

Be werd opgewacht door (verzoeker; N.o.) (datum; N.o.)

(Verzoeker; N.o.) verklaarde be te kennen van het vorige verblijf en wilde tevens garant staan.

Toen ik (verzoeker; N.o.) vroeg naar een loonstrook kon hij deze niet overleggen. Ik vertelde (verzoeker; N.o.) dat ik deze wel nodig had voor een garant verklaring. (verzoeker; N.o.) verklaarde dat hij al meerdere malen kopieën naar de VD en Ambassade had gestuurd en dat hij het belachelijk vond wederom een loonstrook te overleggen (verzoeker; N.o.) vertelde dat hij mijn chef wilde spreken.

Ik heb contact opgenomen met L.. Deze kwam op en stond (verzoeker; N.o.) te woord.

L. vertelde dat (verzoeker; N.o.) om garant te kunnen staan een loonstrook diende te overleggen. (Verzoeker; N.o.) zei: "ik vind het verdomme belachelijk dat ik nu heen en weer moet rijden naar Amsterdam en dat L. het maar moest betalen". Tevens vroeg hij hoe wij het in ons bolle hoofd haalden met onze regeltjes. L. maakte (verzoeker; N.o.) kenbaar op deze manier niet verder te willen discussiëren. (Verzoeker; N.o.) kalmeerde hierna. L. vertelde (verzoeker; N.o.) dat hij toch naar huis toe moest om een loonstrook te halen. (Verzoeker; N.o.) laaide weer op en zei dat hij terzake een klacht in zou dienen. L. overhandigde (verzoeker; N.o.) zijn visitekaartje en zei dat hij dat kon bellen. (Verzoeker; N.o.) ging naar huis en kwam terug met een loonstrook. DCV opgemaakt en BE laten inreizen."

5. Eveneens bevindt zich bij de reactie van de Minister informatie versteekt door betrokken ambtenaar A. van de Koninklijke Marechaussee van 18 november 2000. Deze informatie houdt onder meer het volgende in:

"Ik heb na contact met L. contact gehad met de IND omtrent (Kh.; N.o.). de IND deelde mij het volgende mede dat hun over betr bekend was:

- (Kh.; N.o.) had in het verleden Asiel aangevraagd in Nederland tevens had betr een MVV lopen, beide waren door betr weer ingetrokken. Verder kon de IND mij geen informatie verstrekken omtrent betr

Mijn contact met (Kh.; N.o.) is verlopen in de Engelse taal die betr voldoende machtig was, betr verklaarde geen geld te hebben en dat er iemand op de Luchthaven op hem stond te wachten, zodoende heb ik voor betr een afhaler laten omroepen. Als afhaler voor betr meldde zich bij mij (verzoeker; N.o.).

Mijn contact met (verzoeker; N.o.) verliep vanaf het begin zeer stroef. (verzoeker; N.o.) reageerde heel agressief op mijn uitleg hoe het mogelijk was om de toelating van (Kh.; N.o.) te laten geschieden. Ik vertelde (verzoeker; N.o.) wat hij diende te overhandigen om de inreis van (Kh.; N.o.) te verwezenlijken. (Verzoeker; N.o.) bleef uiterst agressief tegen mij en zei dat hij mijn chef wenste te spreken. Ik heb mijn chef daarvan op de hoogte gesteld en deze kwam ter plaatse. Mijn chef L., heeft het e.e.a. nogmaals uitgelegd aan (verzoeker; N.o.). (Verzoeker; N.o.) begon hierna ook uiterst agressief tegen L. te reageren en verklaarde dat hij' terzake een klacht wilde deponeren. L. heeft (verzoeker; N.o.)

vervolgens een visite kaartje gegeven en hem verteld waar hij een klacht kon deponeren. (Verzoeker; N.o.) laaide hierna weer helemaal op en begon weer te razen en te tieren. L. deelde (verzoeker; N.o.) nogmaals mede wat er nodig was om de inreis van (Kh.; N.o.) te laten geschieden en vertelde hem dat hij op deze toon verder geen zaken wenste te doen. (Verzoeker; N.o.) is vervolgens teruggegaan richting Amsterdam om de benodigde bescheiden op te halen."

6. Voorts bevindt zich bij de reactie van de Minister een brief van 17 november 2000 van betrokken ambtenaar L., waarin hij vragen van de Nationale ombudsman beantwoordt. Deze brief houdt onder meer het volgende in:

"Naar aanleiding van een eerder ingediende klacht van (verzoeker; N.o.), m.b.t. de Toegang tot Nederland van een onderdaan van Bangladesh, (Kh.; N.o.), heeft de Nationale Ombudsman vijf aanvullende vragen:

1. Op welke wijze van een visumhouder wordt verwacht dat hij aantoont dat hij voldoet aan het vereiste van het aantonen van het beschikken over voldoende middelen van bestaan, wanneer een in Nederland woonachtige derde zich voor hem garant heeft gesteld;
2. Of voornoemde procedure ten aanzien van (Kh.; N.o.) is gevolgd;
3. Om welke reden geen contact is opgenomen met de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, dan wel met de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie, ter controle of verzoeker voldeed aan de voorwaarden voor een garantstelling voor (Kh.; N.o.);
4. Om welke reden in het paspoort van (Kh.; N.o.) een meldingsplicht bij de vreemdelingendienst is opgenomen;
5. Hoe de communicatie tussen de Koninklijke Marechaussee en verzoeker en (een vriend van verzoeker; N.o.) is verlopen.

Ad 1

Een visumhouder zou dit aan kunnen tonen door in het bezit te zijn van een door de Nederlandse ambassade, welke het visum heeft verstrekt, gemaakte kopie van de door de garantsteller ondertekende garantverklaring. Mij is bekend dat dit door medewerkers van de Koninklijke Marechaussee Schiphol als zeer wenselijk is aangegeven in de richting van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieraan wordt echter nimmer inhoud gegeven.

Ad 2.

(Kh.; N.o.) was niet in het bezit van een gemaakte kopie van een garantstelling. Zo hij hiervan in bezit zou zijn, heeft hij deze niet getoond.

Ad 3.

Bij het onderzoek ingesteld naar aanleiding van het verzoek om toegang tot Nederland is personeel van de Koninklijke Marechaussee in contact getreden met personeel van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie. Hierbij is gekeken naar de afgifte en procedure van afgifte van het visum. Er is daarbij niet aangegeven dat er een garantsteller was die voldeed aan de hiervoor in de Vreemdelingencirculaire Deel 1 onder A4, 2.5.2.3. Doordat over de procedure tot verkrijging van het visum wel informatie voorhanden was, doch hierbij niet werd aangegeven dat er een garantsteller zou zijn, ben ik tot mijn beslissing gekomen om alsnog een garantverklaring te laten ondertekenen, onder de daarvoor geldende voorwaarden.

Ad 4.

De aantekening omtrent aanmelding bij de Korpschef van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland, zijnde de beoogde verblijfplaats van (Kh.; N.o.), is gedaan op grond van artikel 12 van het Voorschrift Vreemdelingen.

Ad 5.

Ik heb niet gecommuniceerd met (Kh.; N.o.). De communicatie met (verzoeker; N.o.) was vanaf het begin van zijn kant zeer stroef en agressief. Hij trad mij vanaf het begin scheldend en minachtend tegemoet. Ik heb getracht e.e.a. uit te leggen m.b.t. de toelating, doch hij was niet genegen hiernaar te luisteren. Toen hij aangaf zich over mijn optreden te willen beklagen over mijn optreden, heb ik hem mijn visite kaartje gegeven en hem gezegd waar hij een klacht kon deponeren. Als bijlage voeg ik een eerdere productie m.b.t. deze klacht bij, waarin ik reeds e.e.a. verwoorde over de communicatie met (verzoeker; N.o.)."

7. Op 5 februari 2001 voegde de Minister van Defensie nog het volgende aan zijn eerdere reactie toe:

"...a- In zijn verklaring van 17 november 2000 stelt de adjudant-onderofficier L. dat een visumhouder door middel van een door de Nederlandse ambassade, welke het visum heeft verstrekt, gewaarmerkte kopie van de door de garantsteller ondertekende garantverklaring zou kunnen aantonen te voldoen aan het middelenvereiste in geval van garantstelling. Voorts stelt hij dat dit door medewerkers van de Kmar Schiphol als zeer wenselijk is aangegeven in de richting van het ministerie van Buitenlandse Zaken. U stelde de vraag op welke wijze dit zou zijn aangegeven.

b. Is aan (verzoeker; N.o.) of (Kh.; N.o.) meegedeeld dat (Kh.; N.o.) zich diende te melden bij de Vreemdelingendienst?

Ad a. Door S. van de afdeling Grensbewaking district Kmar Schiphol is tijdens werkoverleg met de heer D., destijds hoofd visadienst van de IND. thans werkzaam bij de afdeling PCO

van het ministerie van Buitenlandse Zaken, dit onderwerp veelvuldig aan de orde gesteld. Doordat de heer D. in zijn huidige functie veelvuldig Nederlandse ambassades in het buitenland bezoekt is hem gevraagd het onderhavige onderwerp aan de orde te stellen.

Ad b. Door de behandelend ambtenaar, wachtmeester A., afdeling Grensbewaking district Kmar Schiphol is (Kh.; N.o.) mondeling medegedeeld dat hij zich binnen 3 dagen moest melden bij de Vreemdelingendienst van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland..."

d. reactie Minister van Buitenlandse zaken

1. Op 27 februari 2001 stelde de Nationale ombudsman een aantal vragen aan de Minister van Buitenlandse Zaken en aan de Staatssecretaris van Justitie, naar aanleiding van de reactie van de Minister van Defensie. Gedeeltelijk zijn deze vragen identiek.

2. Op 28 mei 2001 reageerde de Minister van Buitenlandse Zaken onder meer als volgt op de vragen van de Nationale ombudsman:

"Met verwijzing naar de reactie op de klacht van de Minister van Defensie op 13 december 2000, heeft u de Visadienst, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie en het Ministerie van Buitenlandse Zaken enige vragen voorgelegd die betrekking hebben op de gevolgde garantstellingprocedure bij de visumverlening aan (Kh.; N.o.).

Gelet op de formulering van de gestelde vragen en gezien het feit dat deze tevens voor een reactie zijn voorgelegd aan de Staatssecretaris van Justitie, is in overleg met u en in overeenstemming met de Visadienst afgesproken dat de vragen 2a en 2b beantwoord zullen worden door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Voor beantwoording van de overige vragen zal de Staatssecretaris van Justitie zorgdragen.

Mede aan de hand van informatie die desgevraagd door de Nederlandse ambassade te Dhaka is verstrekt, kan ik u het volgende antwoorden.

2a. Is het gebruikelijk om aan degene die een visum krijgt verstrekt een garantverklaring af te geven dan wel op andere wijze aan te geven dat in Nederland een derde zich voor de visumhouder garant stelt? Is een dergelijk stuk in dit geval wel aan (Kh.; N.o.) afgegeven?

Een garantverklaring wordt nimmer door een ambassade afgegeven. Indien bij indiening van de visumaanvraag blijkt dat een derde zich garant stelt voor de kosten van levensonderhoud in Nederland van de visumaanvrager, kan de ambassade overlegging van (een afschrift van) de garantverklaring eisen. Deze verklaring wordt door de referent zelf aangevraagd bij en verstrekt door de gemeente in Nederland aan de referent.

2b. Zo nee, waarom niet? Op welke wijze wordt dan wel aangegeven dat een derde zich garantstelt?

In dit geval is een garantverklaring niet als voorwaarde voor visumverlening gesteld. Het visum aan (Kh.; N.o.) is door de ambassade verstrekt op grond van de machtiging van de Visadienst d.d. 16 februari 2000, waarvan te uwer informatie een kopie als bijlage bij de reactie van de Staatssecretaris van Justitie is gevoegd.

E. Reactie Staatssecretaris van justitie

1. De Staatssecretaris van Justitie reageerde op 7 juni 2001 onder meer als volgt op de hiervoor onder D. vermelde vragen die de Nationale ombudsman stelde aan de Staatssecretaris:

"Alvorens in te gaan op de omstandigheden die tot de klacht hebben geleid en uw vragen, merk ik op dat in overleg met (een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman; N.o.) en het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaraan de vragen 1 tot en met 3 tevens werden voorgelegd, is besloten de beantwoording ervan te verdelen. Buitenlandse Zaken zal reageren op de vragen 2A, en 2B, terwijl mijn antwoord betrekking heeft op IA, I B, 3 en 4. Ik ga er daarbij van uit dat de in de klachtformulering vervatte problematiek reeds afdoende is beantwoord door de Minister van Defensie.

Ten aanzien van de voorgeschiedenis van aangelegenheid waarop de klacht (...) betrekking heeft, merk ik op dat met de door (Kh.; N.o.) op 27 september 1998 bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Dhaka (Bangia Desh) ingediende aanvraag een verblijf in Nederland werd beoogd van 1 oktober 1998 tot 5 mei 1999. Op grond van de gewenste verblijfsduur betrof het een MVV-aanvraag die ter behandeling werd voorgelegd aan IND regio Noord West. Op 7 december 1998 informeerde referent aldaar telefonisch naar de stand van zaken, in reactie waarop hij op 18 december 1998 op de hoogte werd gesteld van de negatieve beslissing. Nadat het ingestelde bezwaar op 24 maart 1999 ongegrond werd verklaard is referent hiertegen in beroep gegaan bij de Arrondissementsrechtbank te Den Haag. Dit beroep leidde op 21 december 1999 tot een voor eiser positief resultaat. Gelet op (...) de uitspraak van de rechtbank (Beoordeling van het beroep) diende de MVV-aanvraag te worden opgevat als zijnde een aanvraag voor een Visum kort verblijf. Als uitvloeisel daarvan werd een machtiging voor afgifte van een visum voor 90 dagen opgesteld door het bureau Visadienst en per fax doorgeleid naar de Nederlandse vertegenwoordiging in Dhaka. Een separaat solvabiliteitsonderzoek heeft hiervoor niet meer plaatsgevonden omdat werd aangenomen, naar later bleek ten onrechte, dat reeds een door referent ondertekende garantverklaring in het dossier van (Kh.; N.o.) aanwezig zou zijn.

Ten aanzien van de voorgelegde vragen merk ik het volgende op.

1a Was het bij de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie bekend dat er een garanstellingsprocedure was gevolgd.

Het was op het moment van het verstrekken van de machtiging tot afgifte van een visum voor kort verblijf bij het bureau Visadienst bekend dat een garantverklaring aan referent was verzonden, echter dat deze niet retour was ontvangen bleek eerst later.

1 b Heeft verzoeker een garantverklaring ondertekend?

De als referent van (Kh.; N.o.) optreden (verzoeker; N.o.) (verzoeker) heeft voor zover valt na te gaan in de procedure rond de beoordeling van de MVV-aanvraag (zoals opgemerkt cfm. de uitspraak van de rechtbank op te vatten als visum kort verblijf aanvraag) van (Kh.; N.o.) geen garantverklaring ondertekend.

3. Is het u bekend of de Koninklijke Marechaussee heeft verzocht om aan te geven dat er sprake is van een garantverklaring? Zo ja, welke reactie is daarop gegeven?

De KMAR heeft, conform de regelgeving terzake, contact opgenomen met IND Schiphol die op basis van het beschikbare dossier de gevraagde toelichting heeft gegeven.

4. Welke informatie wordt aan de visumhouder verstrekt over de vereisten waaraan deze moet voldoen voor het passeren van de grens? Zo ja, op welke wijze wordt deze informatie verstrekt? Zo nee, waarom niet?

Aan visumhouders, maar ook aan niet visumhouders, wordt geen specifieke informatie verstrekt over de vereisten waaraan zij dienen te voldoen op het moment dat zij bij een doorlaatpost om toegang tot Nederland verzoeken. Voor visumhouders geldt dat het aangebrachte visum voor de grensbewaking een aanduiding is dat de houder ervan op het moment van visumverstrekking voldeed aan de eisen voor toegang tot Nederland voor de periode waarvoor het visum is afgegeven. Overigens dient hier te worden opgemerkt dat het beschikken over een geldig visum geen recht op toegang geeft; van de houder van het visum kan worden verlangd dat deze op het moment waarop om toegang wordt gevraagd, aan kan tonen te voldoen aan de daarvoor geldende voorwaarden (waaronder het beschikken over voldoende middelen van bestaan). De grensbewaker (i.c. de KMAR) kan een en ander bij gerezen twijfel toetsen en dient, als de verzoeker om toegang beschikt over een geldig visum, contact op te nemen met IND-Schiphol, hetgeen is geschied. Het mag redelijkerwijs tot de eigen verantwoordelijkheid van de individuele reiziger worden gerekend zich ervan te vergewissen dat hij of zij ook bij het doen van een verzoek om toegang tot Nederland bij een grenspost in het bezit is van de daarvoor noodzakelijke documenten. Deze verantwoordelijkheid rust overigens op elke reguliere reiziger die toelating verzoekt bij de grenspost van een ander land dan waarvan hij de nationaliteit bezit."

2. Bij de reactie van de Staatssecretaris bevindt zich onder meer als bijlage de machtiging van de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie van 16 februari 2000 aan

de Nederlandse ambassade te Dhaka, Bangladesh. Deze machtiging luidt onder meer als volgt:

"Naar aanleiding van de uitspraak van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 21 december 1999, machtig ik u een visum voor de duur van 90 dagen te verstrekken aan :

(...)

Betrokkene dient over een geldig retourticket te beschikken.

Tevens dient betrokkene zich binnen 72 uur na binnenkomst aan te melden bij het hoofd van de plaatselijke politie van Amsterdam-Amstelland, alwaar hij gaat verblijven.

Ik vertrouw erop u hiermede voldoende te hebben geïnformeerd."

3. Verder bevindt zich bij de reactie van de Staatssecretaris een schriftelijke notitie van een telefoongesprek van 24 mei 2000 om 14.20 uur tussen een medewerker van de IND en de Koninklijke Marechaussee. Deze telefoonnotitie houdt onder meer het volgende in:

"Wmr vraagt visumgegevens van de Bengaalse vreemdeling Kh. (...) Uit INDIS blijkt dat (Kh.; N.o.) een uitvoerige procedure heeft gevoerd voor een mvv, die uiteindelijk door de rechtbank gegrond is verklaard. Nu heeft betrokkene een c-visum. (een reisvisum; N.o.). In Indis staat verder dat de ambassade een visum heeft afgegeven (een mededeling zonder procedure en of datum). Vermoedelijk betreft het dit c-visum. Gezegd dat, als er verder geen redenen zijn, (Kh.; N.o.) in te laten reizen."

Achtergrond

1. Uitvoeringsovereenkomst bij het Akkoord van Schengen

Artikel 5:

"Aan een vreemdeling die aan onderstaande voorwaarden voldoet, kan toegang worden verleend tot het grondgebied van de Overeenkomstsluitende Partijen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden:

- a. in het bezit zijn van een geldig grensoverschrijdingsdocument of van de geldige grensoverschrijdingsdocumenten, aangewezen door het Uitvoerend Comité;
- b. indien vereist, in het bezit zijn van een geldig visum;
- c. het, zo nodig, overleggen van documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden alsmede het beschikken over

voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar de toelating is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d. niet ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staan;

e. niet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de internationale betrekkingen van één der Overeenkomstsluitende Partijen."

2. Vreemdelingenwet 1994 (oud; op 1 april 2001 vervangen door de Vreemdelingenwet 2000)

Artikel 8 Vrije termijn

"1. Het is aan vreemdelingen die bij hun binnenkomst hebben voldaan aan de verplichtingen waaraan personen bij grensoverschrijding zijn onderworpen, gedurende een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen termijn toegestaan in Nederland te verblijven, indien en zolang zij:

a. het bij en krachtens deze wet bepaalde in acht nemen;

b. beschikken over voldoende middelen om te voorzien zowel in de kosten van hun verblijf in Nederland als in die van hun reis naar een plaats buiten Nederland waar hun toelating gewaarborgd is;

c. geen gevaar opleveren voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid."

3. Vreemdelingencirculaire 1994 (oud; per 1 april 2001 vervangen door de Vreemdelingencirculaire 2000)

A4 Toelating

"2 Verblijf in de vrije termijn

2.1 Algemeen

Verblijf in de vrije termijn is van rechtswege toegestaan aan vreemdelingen, indien en zolang zij voldoen aan de in artt. 8 jo 6 Vw gestelde voorwaarden.

Het recht op verblijf in de vrije termijn wordt van rechtswege verkregen zodra de vreemdeling aan de volgende voorwaarden voldoet:

- in het bezit zijn van een paspoort voorzien van een visum of mvv (behoudens uitzonderingen, zie 2.2);
- hebben voldaan aan de verplichtingen in verband met de grensoverschrijding (zie 2.3);
- inachtneming van het bij en krachtens de Vw bepaalde (zie 2.4);
- beschikken over voldoende middelen van bestaan (zie 2.5);
- geen gevaar opleveren voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid (zie 2.6).

(...)

2.2 Paspoort-, visum- of mvv-vereiste

2.2.1 Algemeen

Vreemdelingen dienen te beschikken over een document ter vaststelling van hun identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie (art. 19, eerste lid, Vw).

Voor vreemdelingen die hier te lande in de vrije termijn verblijven, is dit identiteitspapier het document voor grensoverschrijding dat vereist is voor het hebben van toegang tot Nederland (art. 54, eerste lid, onder d, Vb).

Welk document voor grensoverschrijding vereist is, hangt af van het doel en de duur van het verblijf dat in het Schengengebied of Nederland beoogd wordt, namelijk voor:

(...)

- verblijf in Schengengebied of Nederland van maximaal drie maanden: een geldig paspoort voorzien van een geldig reisvisum of afzonderlijke visumverklaring (zie 3);

(...)

2.5 Voldoende middelen van bestaan (art. 8, eerste lid aanhef en onder b, Vw)

2.5.1 Algemeen

Voorwaarde voor verblijf in de vrije termijn is onder meer dat de vreemdeling beschikt over voldoende middelen van bestaan ter dekking van de uit het voorgenomen verblijf voortvloeiende kosten en van de kosten verbonden aan de door- of terugreis.

(...)

2.5.2 Zekerheidstelling

2.5.2.1 Algemeen

In gevallen waarin de solvabiliteit van de vreemdeling daartoe aanleiding geeft, kan hem worden verzocht zekerheid te stellen door het deponeren van een passagebiljet of een garantiesom.

Ook kan zekerheid worden gesteld, doordat een hier te lande wonende solvabele derde zich garant stelt.

Op deze wijze wordt de vreemdeling in staat gesteld te voldoen aan het vereiste dat hij kan beschikken over voldoende middelen van bestaan.

(...)

Het stellen van zekerheid in verband met verblijf in de vrije termijn wordt doorgaans gevraagd bij binnenkomst door de ambtenaar belast met grensbewaking.

(...)

2.5.2.3 Garantstelling

Ook kan zekerheid worden gesteld, doordat een hier te lande wonende solvabele derde zich garant stelt door ondertekening van een verklaring (model D17).

Deze derde stelt zich daarbij garant voor de kosten die voor de staat of andere openbare lichamen uit het verblijf van de vreemdeling kunnen voortvloeien, alsmede voor de kosten van de reis naar een plaats buiten Nederland waar toelating van de vreemdeling is gewaarborgd.

(...)

3. Visa voor kort verblijf

(...)

3.1.2 Het visumvereiste

Bij art. 10 van de Uitvoeringsovereenkomst bij het Akkoord van Schengen is een eenvormig visum vastgesteld dat geldig is voor het gehele Schengengrondgebied. (...)

Vreemdelingen die visumplichtig zijn en zich naar Nederland willen begeven voor een verblijf van ten hoogste drie maanden moeten in beginsel in het bezit te zijn van een paspoort voorzien van een visum.

De strekking van het visum is om de vreemdeling reeds voor zijn komst naar Nederland aan een onderzoek te onderwerpen naar reisdoel, reispapieren, antecedenten en bestaansmiddelen."

4. Grensbewakingscirculaire 1995

"A2 Contact met de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

(...)

3.1.2 Contact met het Bureau Visadienst

De bevoegdheid tot het verlenen en weigeren van de toegang van visumplichtige vreemdelingen tot Nederland ligt bij de Minister van Buitenlandse Zaken, die deze bevoegdheid heeft gemandateerd aan het Hoofd van de Visadienst. Laatstgenoemde heeft deze bevoegdheid doorgemandateerd aan de ambtenaren belast met de grensbewaking behoudens in de hierna genoemde gevallen, in welke het mandaat is voorbehouden aan het Hoofd van de Visadienst en de onder hem ressorterende medewerkers. In deze gevallen dient telefonisch toestemming van het Bureau Visadienst gevraagd te worden:

a. beslissing om toegang te weigeren aan een visumplichtige vreemdeling (zie A6/4.1.2);

(...)

c. toestemming om toegang onder voorwaarden te verlenen aan een visumplichtige vreemdeling (zie A6/4.3 en 4.4);

(...)

4 Gegevens die bij het vragen van een beslissing aan de IND moeten worden verstrekt

(...)

4.3. Gegevens van belang voor de beslissing omtrent toegang

Wanneer een advies omtrent verlening of weigering van toegang wordt gevraagd, moeten bovendien de volgende gegevens bij aanvang van het telefoongesprek beschikbaar zijn:

a. doel en duur van het voorgenomen verblijf in Nederland;

b. in voorkomend geval: aan welke voorwaarden voor binnenkomst niet wordt voldaan;

(...)

e. de bestaansmiddelen waarover de vreemdeling kan beschikken en (in voorkomend geval) naam en adres van de persoon of instelling die zich voor de vreemdeling garant

heeft gesteld of wil stellen, alsmede bestaansmiddelen waarover de garantsteller beschikt;

f. indien mogelijk: naam en adres van in Nederland wonende relaties;

(...)

A5 Verplichtingen direct verband houdend met grensoverschrijding

(...)

2.3. Verplichtingen voor vreemdelingen

(...)

2.3.2 Tonen en overhandigen van het reisdocument en verstrekken van gegevens

Ten aanzien van Nederland inreizende vreemdelingen wordt gecontroleerd of zij voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst (zie A6/2). In verband hiermee kunnen grensbewakingsambtenaren aan vreemdelingen de volgende verplichtingen opleggen:

a. verplichting tot het tonen en overhandigen van het reisdocument (art. 23, eerste lid, onder a, Vb); (...)

b. verplichting tot het verstrekken van inlichtingen over het doel en de duur van het voorgenomen verblijf (art. 23, eerste lid, onder b, Vb);

c. verplichting tot het aantonen over welke bestaansmiddelen zij kunnen beschikken (art. 23, eerste lid, onder c, Vb); het vereiste van de bestaansmiddelen wordt behandeld

in A6/2.2.2 en 2.3.2.

(...)

A6 Toegang

(...)

2 Voorwaarden voor binnenkomst

(...)

2.2 Kort verblijf of doorreis

Bij en krachtens de artt. 6 en 8 Vw zijn de volgende algemene voorwaarden voor binnenkomst gesteld:

- a. nakoming van verplichtingen bij grensoverschrijding (zie A5);
- b. het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding (zie 2.2.1);
- c. het bezit van voldoende bestaansmiddelen (zie 2.2.2);
- d. het geen gevaar vormen voor de openbare rust, de openbare orde, de nationale veiligheid en de (goede) internationale betrekkingen van de Schengenlanden (zie 2.2.3).

2.2.1 Documenten voor grensoverschrijding

(...)

b. visum

Indien vereist dient het paspoort te zijn voorzien van:

(...)

- hetzij een geldig reisvisum, indien kort verblijf in het Schengen-gebied of in Nederland wordt beoogd (...).

(...)

2.2.2 Voldoende bestaansmiddelen

Een vreemdeling wordt geacht over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor kort verblijf of doorreis indien hij kan voorzien:

- in de uit zijn verblijf voortvloeiende kosten;

- in de kosten van de terugreis naar het land van herkomst of van de doorreis naar een derde land waar zijn toelating is gewaarborgd.

Het kan hierbij gaan om middelen die de vreemdeling bij binnenkomst in zijn bezit heeft (bijvoorbeeld geld, retour-passagebiljet) maar ook, in bepaalde gevallen, om middelen die hij uit wettelijk geoorloofde arbeid (met een tijdelijk karakter, van maximaal drie maanden) kan verkrijgen. Of de middelen waarover de vreemdeling kan beschikken toereikend zijn hangt onder meer af van de duur van het voorgenomen verblijf, het reisdoel, de persoonlijke omstandigheden en de aard van het gebruikte vervoermiddel. Vaste maatstaven kunnen in dit verband niet worden gegeven omdat meerdere factoren een rol kunnen spelen die van geval tot geval kunnen verschillen.

Wel kan als uitgangspunt worden genomen dat vreemdelingen die zelfstandig reizen, moeten kunnen voorzien in de kosten van hun verblijf en onderdak, hetgeen (voor

Nederland) neerkomt op een bedrag van tenminste - 75 per persoon per dag.

(...)

Indien niet zeker is of de vreemdeling over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, bestaat de mogelijkheid om betrokkene toegang onder voorwaarden te verlenen. De voorwaarden hebben betrekking op het stellen van financiële zekerheid (zie 4.3.1).

4.3 Verlening van toegang onder voorwaarden voor kort verblijf

4.3.1 Voorwaarden indien niet zeker is of de vreemdeling kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen

Met machtiging van de IND kan toegang worden verleend aan vreemdelingen van wie niet zeker is dat zij over voldoende bestaansmiddelen voor kort verblijf of terugreis kunnen beschikken, onder de volgende voorwaarden:

a. de vreemdeling voldoet aan alle overige bij en krachtens de artt. 6 en 8 Vw gestelde voorwaarden voor kort verblijf;

(...)

c. de vreemdeling stelt zonedig zekerheid doordat een in Nederland wonende solvabele derde zich garant stelt door ondertekening van een garantverklaring (model D17); deze derde stelt zich daarbij garant voor de kosten die voor de staat of andere openbare lichamen uit het verblijf van de vreemdeling kunnen voortvloeien;

d. in daarvoor in aanmerking komende gevallen kan tevens:

- van de vreemdeling worden gevraagd een bewustverklaring 'kort verblijf' (model D15) te ondertekenen (zie 4.2.2);

- een meldingsplicht worden opgelegd met toepassing van art. 12 VV (zie 3.4).

Omtrent het stellen van zekerheid, het eventuele ondertekenen van de bewustverklaring 'kort verblijf' en het opleggen van de meldingsplicht worden aantekeningen gesteld in het document voor grensoverschrijding van de vreemdeling (artt. 11 en 12 VV).

Aan de korpschef van de politieregio, waaronder de gemeente waar de vreemdeling zal verblijven ressorteert, wordt van de toegang onder voorwaarden kennis gegeven door gebruik van een formulier (model D14). Een eventuele garantverklaring of bewustverklaring wordt met deze kennisgeving meegezonden. (...) De aantekeningen worden gesteld door middel van het aanbrengen van de sticker 'Doorlating onder voorwaarden' (model D16).